LOUIS EN TINEKE VLASWINKEL
louis@vlaswinkel.org

Bezoek aan Nederland in februari en maart

Beschrijving

Begin januari hadden we besloten in februari nog eens naar Nederland te gaan. We wilden dat vooral om pa Spijker te bezoeken, zijn gezondheid liet nogal te wensen over. We zijn daarom een week na terugkomst uit Lesotho vertrokken naar Nederland (Met Air France via Parijs dit keer) en zijn daar 2 weken gebleven. Zoals altijd verbleven we in Eindhoven, en gedurende die tijd zijn we een aantal keren bij pa op bezoek geweest. Dat viel niet altijd mee, want door Alzheimer kon je meestal geen goed gesprek met hem voeren. Gelukkig herkende die ons wel elke keer, want dat is ook wel eens het probleem. Bij ons laatste bezoek in november 2025 was hij nog een enkele keer vrij helder, nu was het eigenlijk geen enkele keer het geval. De ene keer was hij nog een beetje helder, de andere keer was er eigenlijk geen goed gesprek te voeren. Waar hij een tijdje (na het overlijden van ma) slecht gegeten had, leek het nu weer wat beter, maar desondanks was hij erg mager geworden.

In die 2 weken heb ik ook nog met 2 van mijn voormalige collegaâ??s geluncht. Zij waren onlangs met pensioen gegaan en ik heb met beiden 20 jaar samengewerkt. Helaas kon ik bij hun officiÃ«le afscheid in januari niet bij zijn. Voor een Zuid-Afrikaanse collega zijn we ook nog naar een winkel in Dordrecht geweest. Daar verkopen ze allerlei bijzondere zaden en hij wilde graag 3 verschillende zakjes zaad hebben. Opsturen bleek nogal duur, dus zijn we er toen we in de buurt waren, langsgereden. En toen bleek waarom verzenden zo duur was, een van de plantjes bleek echt een plant te zijn en geen zaad. Deze plant moest ik dus â??meesmokkelenâ?? in onze bagage (en dat is gelukt). We zijn op zaterdag 21 februari dan weer teruggevlogen naar Zuid-Afrika (met KLM dit keer direct naar Johannesburg).

We hadden plannen gemaakt voor de komende weken om nog wat uitstapjes te maken. Allereerst zouden we van 13 tot en met 16 maart gaan wandelen in de Drakensbergen. We wilden de bekende wandeling naar Tugela Falls gaan doen. Dit is een zware wandeling, en daarom waren we ook aan het trainen voor vooral hoogtemeters. Bij deze wandeling moet je ongeveer 450-500 meter omhoog. Een week later zouden we dan een week gaan wandelen bij Hermanus en Kaapstad. Het belangrijkste doel was de Tafelberg te voet te beklimmen.

De eerste week van maart hoorden we van Tinekeâ??s zus dat het wat minder ging met pa. En op zondag 8 maart belde ze om te vertellen dat hij behoorlijk achteruit ging en ze morfine gingen toedienen voor de pijn. Later op de avond kreeg hij ook nog een slaapmiddel, want hij was erg onrustig. Die middag en avond heb ik al zitten zoeken naar mogelijkheden om naar Nederland te vliegen. Dat bleek niet eenvoudig. Door de oorlog die in het Midden-Oosten was uitgebroken zaten de directe vluchten naar Europa de eerste dagen allemaal vol. Normaal vliegen er ook redelijk wat mensen met Emirates of Qatar naar Europa, maar dat ging niet meer. Maandagochtend vroeg, voor ik vertrok naar mijn werk, hadden we al tegen elkaar gezegd dat we wellicht die week toch maar moesten zoeken naar een geschikte vlucht naar Nederland.

Om half tien belde Tineke mij op het werk om te vertellen dat pa overleden is die ochtend. Ik ben gelijk naar huis gekomen en vervolgens op zoek gegaan naar een vlucht om ons naar Nederland te vervoeren. Dit bleek niet mogelijk op dinsdag en woensdag (alles was vol), maar na 2 uur zoeken vond

ik een vlucht met Ethiopian Airlines naar Brussel voor een acceptabele prijs. Daarvoor had ik ook al met KLM gebeld, maar de prijzen voor een vlucht op vrijdag (7000 euro per persoon) en zaterdag (3500 euro per persoon) waren absurd. De vlucht van Ethiopian ging via Addis Ababa en hier hadden we een 10 uur durende overstap. De vlucht boeking was ook niet direct bij Ethiopian, maar via een online reisbureau uit Oostenrijk (Martigo). De vlucht vertrok dan donderdagochtend uit Johannesburg en we zouden om 6 uur de volgende ochtend in Brussel aankomen. De terugvlucht was op maandag 23 maart in de avond (weer vanuit Brussel), waarbij we dan de volgende dag om 13 uur in Johannesburg aankwamen. Pas na boeking zag ik dat onze heenvlucht business class was. Dan was de prijs extreem laag, want we hebben nu ongeveer EUR 1400 per persoon betaald voor deze retourvlucht. Zoals gezegd was het grootste nadeel de 10 uur overstaptijd in Addis. Maar met business class kunnen we de lounge in, dus hopelijk valt het dan mee. Terug hadden we wel Economy, maar de overstaptijd was ook maar 2 uur.

We moesten nu dus 2 dagen wachten voor we konden vertrekken. Ik heb die dagen gewoon gewerkt, Tineke heeft met haar zus het afscheid verder voorbereid. De uitstapjes die we gepland hadden in de komende weken kon ik grotendeels zonder kosten annuleren. Voor de vlucht naar Kaapstad kregen we een voucher met de waarde van de vlucht. Alleen 1 hotel in de buurt van Kaapstad wilde maar 50% terugbetalen. Over het algemeen is het zo dat ondanks het boeken zonder mogelijkheid van gratis annuleren (dat was in dit geval zo), je vaak in overleg met het hotel, waarbij je de situatie uitlegt, gratis kunt annuleren of in ieder geval kunt uitstellen. Dit hadden we ook zo gedaan bij ons bezoek aan Lesotho. Dit ene hotel wilde dat echter niet en we hebben dus uiteindelijk 50% betaald (wat hun goed recht is natuurlijk). Bij het hotel in de Drakensbergen hadden we geluk, het was die maandag net de laatste dag van gratis annuleren, dus het kon nog net.

Op donderdagochtend moesten we al vroeg van huis (5 uur). Onze vlucht was om 8 uur en we kwamen dan net na de middag in Addis aan. Gelukkig kon onze vaste taxi chauffeur ons wegbrengen. Dit is een stuk goedkoper dan parkeren op het vliegveld, omdat je alleen goedkoop kunt parkeren als je minstens 5 dagen van tevoren reserveert.

Door de business class was het inchecken een fluitje van een cent en daarna konden we in de lounge wachten tot het vertrek dichterbij kwam. Het boarden was iets anders. Alle passagiers stonden voor de deur van de gate, wij mochten als eerste, maar er werd niets omgeroepen, dus we moesten ons door hordes mensen een weg banen om bij die deur te komen. De vlucht zelf verliep voorspoedig en door de business class hadden we ruime stoelen en konden we ook als eerste van boord. Vlak voor vertrek kreeg ik ook nog een mailtje van Ethiopian met hotel-vouchers. Het bleek dat iedereen die tussen de 8 en 24 uur moet wachten in Addis in een hotel vlak bij het vliegveld wordt ondergebracht. Je hebt dan geen visum nodig voor EthiopiÃ«, zolang je maar op tijd voor de volgende vlucht weer terugkomt. Het hotel is van Ethiopian zelf en heeft meer dan 1000 kamers. En het is 5 minuten rijden van het vliegveld. Na aankomst zijn we dus naar het hotel gegaan, waar we een kamer kregen en ook een voucher voor het eten. De wachttijd hebben we vooral doorgebracht in onze kamer en â??s avonds zijn we gaan eten in het restaurant. Dit was een buffet, maar na overleg met de kok kreeg Tineke apart glutenvrij eten geserveerd.

We zouden tegen 22.50 uur weer terug moeten naar het vliegveld (onze vlucht was om 00.50 uur), maar om 22.15 uur werden we gebeld om te vragen eerder te komen. Het was druk op de weg, werd er gezegd. We zijn dus naar beneden gegaan en met de bus weer naar het hotel. Het bleek dat er nagenoeg geen verkeer was, dus dat begrepen we niet helemaal. Door de business class konden we

via priority snel weer door alle controles en hadden we nog weer 2 uur wachttijd op het vliegveld. We zijn maar weer de lounge ingegaan. Deze was echter overvol, zodat het niet echt prettig was. Wel werd het in de loop van de tijd rustiger.

Toen de vertrektijd van onze vlucht dichterbij kwam, zijn we naar de gate gegaan. Het bleek dat er een speciale gate was voor business class. Hier werden de business class passagiers van alle vluchten met de bus naar het vliegtuig gebracht. Maar dat deden ze voor meer vluchten tegelijk en er werd niets duidelijk omgeroepen, dus het was weer een beetje chaos. Uiteindelijk kwamen we wel in de goede bus terecht en werden we naar het vliegtuig gebracht, waar we achteraan de rij konden aansluiten om het vliegtuig in te gaan.

De business class stoel was hier luxe, de stoel kon helemaal plat, zodat je liggend kon slapen. De vlucht was echter maar 6,5 uur, dus het zou niet zoâ??n lange nacht worden. Bovendien wilden ze je nog eerst eten serveren en aan het eind nog weer ontbijt (en maakten ze je daarvoor wakker). Daardoor was het geen lange nacht, maar hebben we wel een beetje kunnen slapen.

Op Brussel aangekomen konden we vrij snel door de douane en kwamen onze koffers ook redelijk snel. Daardoor waren we al snel bij de uitgang. Koen zou ons met de auto ophalen en terwijl wij nog even naar het toilet gingen, kwam hij ook al aan. Uiteindelijk waren we dan rond half 9 al in Eindhoven.

De volgende ochtend zijn we naar Ansen gereden. Pa lag nog opgebaard op zijn kamer in Ansen, maar hij zou die ochtend naar de locatie van de uitvaartonderneming gebracht worden. Wij hebben dan ook nog even bij hem gekeken en zijn daarna achter de auto aan naar Meppel gereden, waar hij weer opgebaard werd. Het afscheid zou maandag om 12 uur aldaar in Meppel plaatsvinden. Op maandagochtend zijn we dan ook met zâ??n allen naar Meppel gereden. Er waren ook familie, buren en vrienden uitgenodigd. En na het afscheid hebben we met alle aanwezigen een koffiemaaltijd genuttigd. Op vrijdag hebben we dan met Tinekeâ??s broer en zus de kamer in Ansen leeggemaakt (dat moest voor het einde van de maand). Alle spullen die daar nog waren zijn verdeeld of afgevoerd.

We waren dan nog een weekend in Nederland, voor we maandagavond weer terug zouden vliegen. Mijn zus was die maandag jarig en vierde die zondag haar verjaardag. We konden deze dan ook nog even meevieren.

Maandagavond heeft Koen ons weer naar Brussel gebracht. Onze vlucht was om 21.30 uur, en de reistijd naar Brussel is ongeveer 1,5 uur, niet veel anders dan naar Schiphol. Na inchecken, security en paspoortcontrole probeerden we eten te vinden. Aangezien Tineke glutenvrij nodig heeft, was dit nogal complex. Het grootste deel was brood, pasta en pizza. Uiteindelijk hebben we bij de Burgerking (!) na veel overleg iets gekregen (hamburger zonder brood en friet) wat glutenvrij is.

Het boarden van het vliegtuig ging zonder grote problemen, echter de vlucht was nu maar 6 uur, dus nog minder slaap, en dit keer geen business class, maar een veel minder ruime stoel. En weer werd er eerst eten geserveerd. Bij aankomst bleek dat we allemaal met de bus naar de terminal moesten. En het regende behoorlijk op dat moment, dus we moesten door de regen naar de bus en bij de terminal ook weer door de regen naar de terminal lopen. Vervolgens moesten we een eind lopen en weer door security. Dit was dit keer echt feest, hier waren we met honderden, zo niet duizend mensen die allemaal door security moesten. Iedereen moest zijn schoenen uit en alles moest in bakken die je te pakken moest zien te krijgen (want er waren er niet genoeg), chaos dus. Het kostte wat tijd, maar uiteindelijk zijn we daar zonder kleerscheuren doorheen gekomen. Nu was het wachten op onze

volgende vlucht, we hadden geen 10 uur zoals de heenvlucht, maar moesten nu nog wel ongeveer 2 uur wachten tot de vlucht (we waren eerder dan schema aangekomen). Tineke had sinds gisteravond op het vliegveld niets meer gegeten, dus hebben we eerst in een restaurant wat gegeten en gedronken. Daarna zijn we naar de gate gelopen, om hier verder te wachten. Het bleek dat we weer met de bus naar het vliegtuig moesten, en deze hal zat helemaal vol met mensen die op allerlei vluchten moesten wachten. En je raadt het al, het was weer chaos. Er werd niets omgeroepen, er stonden allerlei rijen door elkaar voor verschillende vluchten en er was slechts 1 doorgang voor 5 vluchten die min of meer tegelijk aan het boarden waren. We hebben nog een tijdje ergens op een stoel gezeten, maar uiteindelijk zijn we ook maar in de rij gaan staan voor de vlucht naar Johannesburg. Ieder vliegtuig hier vervoert 300-400 mensen, dus je kunt je voorstellen hoe druk het was. Toen we al een tijdje in de rij stonden, kwamen er 4 blanke mensen voorbij die voor ons in de rij wilden aansluiten. Achter ons stonden ook nog een heleboel mensen en ik sprak hen hierop aan. Niemand anders durfde dat, maar het leek mij niet meer dan normaal om achter aan te sluiten. Ze zeiden dat ze hier naartoe gestuurd waren, maar dat was natuurlijk een smoes. Uiteindelijk zijn ze achter ons in de rij aangesloten, de mensen achter ons durfden er niets van te zeggen.

Na een lange wachttijd in de rij, het duurde steeds nogal even voor de volgende bus kwam, zijn we naar het vliegtuig gereden en aan boord gegaan. Ik had ook voor Tineke glutenvrij opgegeven voor het eten en uiteindelijk bleek dat ook wel geregistreerd. Na vertrek kregen wij een broodje geserveerd, en voor Tineke was er ook een glutenvrij broodje. Dat broodje zag er niet bepaald aantrekkelijk uit en was in meerdere stukjes gebroken, zie de foto hieronder:



Voor de landing in Johannesburg kregen we onze lunch. Voor Tineke was er inderdaad ook een glutenvrije lunch, maar terwijl onze maaltijd warm was, was die van haar al grotendeels afgekoeld. Normaalgesproken is een glutenvrije maaltijd in een vliegtuig al niet veel bijzonders, maar hier was het niveau nog wat lager.

Na aankomst in Johannesburg en een vrij vlotte passage door de paspoortcontrole hebben we nog een tijd op onze bagage gewacht. Bij Ethiopian mag iedereen 2 koffers meenemen (zonder extra kosten, en bij business zelfs 3), dat betekent dus dat er erg veel bagage is en het lang kan duren voor je bagage er is. Riaan, onze taxichauffeur, wachtte ons al weer op en na een vlotte rit naar huis waren we net na 15 uur weer thuis.

Categorie

1. Geen categorie

Datum aangemaakt
29/03/2026
Auteur
louis